

finde Forklaringen til dette Tal og mener — jeg ved ikke, om det er rigtigt — at have fundet den i Nedsættelsen med 1,28 Øre pr. Pd. af ca. 70 Mill. Pd. raffineret Sukker, hvilket omtrent giver det nævnte Beløb. Men der er da ikke noget til det danske Puddersukker, og jeg mener derfor, at man maa paaregne en større Nedgang i Beskyttelsen. Hvorledes denne Beskyttelsesnedgang vil fordele sig imellem Roedyrkerne, Fabrikkerne og endelig Raffinaderierne, kan man jo ikke have nogen Mening om. For mig staaer det saaledes, at den Beskyttelse, der bør ydes, i første Led tilkommer Roedyrkerne, i andet Led Fabrikkerne og endelig Raffinaderierne. Hvorledes de dele denne Beskyttelse imellem sig, kan i og for sig være udenforstaaende ligegyldigt og er selvfølgelig afhængigt af de Kontrakter, der ere oprettede imellem de danske Sukkerfabrikker og Landmændene, og der have Landmændene jo været den ene Part, saa de maa jo selv vide, hvorledes de ere stillede, men ganske sikkert vil det blive en ret følelig Nedgang i den Beskyttelse, de hidtil have haft, det lader sig ikke benægte.

Jeg vilde have været glad ved, om man ved denne Lovs Behandling kunde finde paa noget, som kunde hjælpe vor vestindiske Sukkerproduktion. Det er maaske vanskeligt, men som Forholdene nu ere: at vestindisk Sukker behandles som fremmed Sukker, er det jo aldeles udelukket, at det kan føres her ind i Landet, noget, jeg meget beklager, ikke alene, fordi de Kvaliteter, man i sin Tid fik fra de vestindiske Øer, vare særdeles gode, men ogsaa, fordi Kommunikationsmidlerne med Vestindien nu ere ganske anderledes udviklede, end de have været tidligere; og kunde man finde en anden Form, hvorunder man, om man end ikke betragtede Øerne som Indland — det kan man vel ikke komme til —, saa dog gav dem en begunstiget Stilling, saa vilde det vistnok bevirke, at vi herhjemme brugte noget af, hvad de producerede derovre.

Mit principale Standpunkt i den foreliggende Sag er dette, at det forekommer mig, at der er valgt et uheldigt Tidspunkt til at foretage Revisionen. Den højtærede Minister har i sit Foredrag berørt, at faar man den ikke nu, saa faar man den ikke let i nogen nær Fremtid. Det kan jo gerne være, men jeg maa desuagtet fastholde, at jeg anser Tiden for ret ubejlelig. Vi staa jo, som den højtærede Minister bemærkede før, saaledes, at Brysseler-Konventionen vil kunne opsiges den 1ste Septem-

ber 1907 til Ophør 1908. Om den bliver fornyet, er selvfølgelig meget usikkert; i benægtende Fald maa man jo være forberedt paa, at de gamle Forhold ville indtræde igen, hvor Overproduktionen ved Hjælp af Udførselspræmier kastes ud omkring og selvfølgelig ogsaa her ind i Landet. Disse Forhold ville selvfølgelig have en demoraliserende Virkning, det er der ingen Tvivl om, og denne demoraliserende Virkning vil først gaa ud over Sukkerroedyrkerne. Noget andet kan man ogsaa tænke sig, nemlig, at den ikke ubetydelige Industri, som for Sukkerets Vedkommende er dreven i Rusland, naar Forholdene derovre ordne sig, bliver genoptagen, og mulig ganske betydelig udvidet, og da Rusland ikke er indbefattet i Brysseler-Konventionen, ville vi kunne blive oversvømmede fra den Kant. I alt Fald forekommer det mig, at man, som man gjorde dels ved Toldlovkommissionens Behandling og dels ved Behandlingen af Toldlovene i Slutningen af forrige Aarhundrede, foreløbig skulde være gaaet udenom denne Sag og ventet et Par Aars Tid for at se, hvorledes Forholdene artede sig. Men vil man ikke dette, vil jeg udtale, at fra Højres Side vil man fremdeles hævde det Princip, som man altid har hævdet, nemlig at man vil støtte enhver god dansk Industri saa tilstrækkeligt, at den ikke alene kan opretholdes, men udvikle sig. Det er vor Grundsatning med Hensyn til Beskyttelsen, og den ville vi opretholde for den danske Sukkerindustri, som vi anse for et godt, sundt Foretagende; men vi ville tillige have Øje for, at denne Beskyttelse ikke gaar saa vidt, at den træder alle andre næringsdrivendes Interesser for nær, og at den navnlig ikke udvikles paa en saadan Maade, at der derved gives Fabrikkerne et fuldstændigt Monopol lige overfor andre Virksomheder.

Jeg vil gerne, da jeg har Ordet med Hensyn til Sukkeret, samtidig berøre en anden Ting. Det er Kartoffelavl. Det er jo lidt mærkværdigt at sætte den i Forbindelse hermed, men den er i visse Henseender analog med Sukkerdyrkingen her paa Øerne, hvorfor man kan have en vis Berettigelse til at tage Spørgsmaalet op i denne Sammenhæng. Der er jo ingen Tvivl om, at Kartoffelavl med den deraf udviklede Industri baade har haft og vil kunne faa en meget stor Betydning. Jeg vil i saa Henseende henlede Opmærksomheden paa en Udtalelse, som findes i et Tidsskrift for 1905, som udgives af historisk Selskab for Ribe Amt, og hvori der